

A close-up photograph of a hand reaching into the water at sunset. The hand is on the right side, and a splash of water is captured in mid-air on the left. The background is a bright, golden sunset over a body of water, with the sun low on the horizon. The overall mood is serene and contemplative.

Sulle öeldi, et sinu poeg tegi midagi kohutavat.
Tema aga väidab, et on süütu.
Keda sa usaldad?

Kate Hewitt

SEE ÕHTU
RANNAS

Originaali tiitel:
Kate Hewitt
That Night at the Beach
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimes, tegelaskujud, organisatsioonid, kohad ja sündmused, mis pole ilmselgelt avalikud, on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegeliku inimesega, elava või surnuga, sündmuse või asukohaga on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Liis Nõgu
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Kate Hewitt 2023. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2023 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

D02436424
ISBN 978-9916-31-260-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Loomulikult Isobelile. Tänan sind, tänan sind kõige eest. Ma
jään sind igatsema!*

PROLOOG

OLEN OLUKORRAS, KUS MA kunagi ei tahtnud olla. Milles olemisest ma kunagi ei unistanud, sest emadena ei julge me iial kaevuda liialt sügavale nendesse õudusunenägude stsenaariumidesse, me vaid pelgalt puudutame nende tumedaid ääri, enne kui kiiresti ja tänulikult taganeme.

Mis siis kui... võime üksteisele kohvitasside või veinipokaalide tagant pomiseda, ja siis oma päid raputada, mitte julgedes seda sõnadeks formuleerida. Me ütleme endile, et see ei saa iial meiega juhtuda, justkui saaksime tragöödiat eemale hoida, kui me sellest lihtsalt ei räägi, või kui oleme piisavalt hoolsad. Kui oleme piisavalt head emad.

Kuid siin ma olen.

Südamemonitori ühtlane piiksumine on ainuke tõend sellest, et mu laps on elus, selle regulaarsus on ühtaegu nii rahustav kui ka hirmutav, sest ma valmistan end ette selle peatumiseks. Nii ma siis hoian terve sekundi kinni igat lõputuna tunduvat hingetõmmet, oodates järgmist piiksu, ja siis järgmist ja järgmist. Lasen õhu aeglaselt välja ja tõmban uuesti sisse. Proovin kuidagi tollest hetkest praegusesse liikuda.

Arst on mulle juba liiga palju süngeid prognoose andnud. *See on väga tõsine. See võib minna nii üht- kui teistpidi. Ma ei taha, et te liialt loodaksite.*

Iga lause on hullem kui eelmine, ja ikkagi klammerdun ma lootuse külge – hapra, kergesti puruneva, põgusa, kuid siiski olemasoleva. See on kõik, mis mul hetkel on, ja ilma selleta olen ma tühine. Mu perekond on tühine. Ja nii ma siin seisan, kuulates seda järjekindlat piiksu, soovides, et mu laps lõpuks ometi oma silmad avaks. *Palun... näita mulle, et sa oled elus. Näita mulle, et sa tuled sellest välja, vaatamata kõikidele vigadele, mida ma olen teinud.*

Olen viimased paar kuud oma peas korduvalt läbi mänginud, kaheldes kõikides sammudes ja väärtegudes, kalkuleeritud riskides ja tõsistes vigades, kaitsemanöövrites ja sihikindlates rünnakutes – need kõik moodustasid rea tegusid ja reaktsioone, mis viisid meid selle hetkeni, pannes mind mõtlema, mida ma oleksin pidanud teisiti tegema. Kuidas ma oleksin saanud selle juhtumist takistada.

Ainus, mida tahtsin, oli kaitsta oma last.

Aga võib-olla just siin ma eksisin.

ESIMENE PEATÜKK

Cara

VIIS NÄDALAT VAREM

„KAS MA PEAN MINEMA?“

Vaatan salatikausi kohalt, mida parasjagu hoolega toidukilega katan, oma poega, üllatunud tema pahurast hääletoonist. Ta kõlab nagu mosiitav kuueaastane, aga tegelikult läheneb kaheksateistkümnele.

„Kas ma *pean* minema?“ kordan ettevaatlikult ja ta kehitab kannatamatult õlgu ning näib, nagu sooviks ta ära minna. Mu peast vilksab läbi mälestus – Finn, kes on nelja- või viie-aastane ja hüppab elevusest üles-alla, käskides mul pliidi kohal oleva suure kella pealt aega öelda. *Mitu tundi veel, kuni me võime minna, emme? Kui mitu nüüd?*

Kuidas asjad on muutunud.

„Kas sa ei taha minna, Finn?“ küsin, andes endast parima, et hoida hääletoon neutraalsena ja mitte reeta oma ärevust ning isegi leina, et lõpuks on asi niikaugale jõudnud.

Finn heidab mulle silmi pööritades „muidugi mitte“-pilgu, mille ta on viimase paari aastaga täiuslikuks lihvinud. „Ee, *ei*.“

„Miks mitte?“

„Kuna ma tahan oma sõpradega välja minna.“ Lausutud kerge põl-gusenoodiga, nagu oleks see täiesti ilmselge, ja võib-olla ongi – pea-legi, ta on peaaegu kaheksateist ning oma vanemate seltskonnast juba mõnda aega eemale hoidnud, kuid me räägime Rossidest, perest, kellega oleme terve igaviku sõbrad olnud, ning iga-aastasest grillimisest rannas, mida me pole kunagi vahele jätnud, isegi mitte siis, kui vihma kallas, ja seda juba viimased viisteist aastat. Finn ja Bella, kes saavad jaanuaris kaheksateistkümneaastasteks, on olnud parimad sõbrad juba ajast, mil nad mähkmeid kandsid. Tõsi küll, see sõprus on aastate jooksul kasva-nud ja kahanenud, olles teises klassis teineteise külge kui liimitud kuni kuuenda klassini, mil nad teineteisega vaevu rääkisid, kuid viimastel aastatel, pärast puberteediga kaasneva piinava kohmetuse taandumist, on nad saavutanud midagi tasakaalu sarnast. Vähemasti nii olin ma mõelnud. Või kui nüüd aus olla, siis ehk lootnud, sest ma nii tahan, et see oleks tõsi.

„Oma sõpradega,“ kordan sama neutraalse hääletooniga ja Finn hingab ärritunult välja.

„Kas sa *pead* kordama kõike, mida ma ütlen?“

„Ma vaid püüan mõista.“ Järjekordne mälestus vilksab mu peas – viiesed Finn ja Bella tulevad kööki, käsikäes, ja säravad uhkusest. Bella oli teinud Finnile totaalse muutumise, mida täiustas huulepulk, põse-puna ja meeletu kogus sinist lauvärvi. Neid nähes oli Rose naerma puh-kenud; mina naeratasin ja itsitasin kaasa, kuigi pean tunnistama, ma olin veidi hämmeldunud, nähes oma väikest tugevat poega kiisusilmse lainerijoonega. Bella oli juba tollal meigiga vilunud; tundidepikkused YouTube'i õpetused on hiljem tema oskusi täiendanud.

Ta on imeilus tüdruk ja ma olen korduvalt mõelnud, kas Finn teda ka iial selliselt on vaadanud, kuid nii palju kui ma aru saan, ei ole ta seda kunagi teinud. Ja nüüd ei taha ta teda isegi ühel õhtul näha, või üldse kedagi Rossidest, või omaenda perekonda. Ta tahab minna välja oma *sõpradega*.

Hingan sügavalt sisse ja siis ühtlaselt välja ning panen toidukile sahtlisse. „Finn, kogu aastaga võrreldes on see vaid üks õhtu, ja see on

viimane ühiselt veedetud grill, enne kui te keskkooli lõpetate. “ Viimane grill kõigi nelja lapsega – Finn ja Henry, Bella ja Elspeth.

Elspeth ja Henry on neljateistkümnesed, vaid kahekuulise vahega; Rose ja mina veetsime terve suve enne nende sünni ühiskondlikult kasutatava basseini lamamistoolidel lebades ja tundsim end hiiglaslikena, samal ajal kui Bella ja Finn lastebasseinis veega möllasid. Nad on olnud sama head sõbrad kui Bella ja Finn, aga teistsugusel, vähem ilmselgel viisil; siiani on nad paistnud hakkama saavat teismeea kohmetuses navigeerimisega, kahtlemata suuresti tänu Elspethi arukale enesekindlusele, millele lisandub Henry vaikne passiivsus ja tema nõusolek Elspethiga kaasas käia, mis mulle tundub, et viimasele meeldib.

Finn lükkab oma alahuule prunti, täpselt nii, nagu ta seda väikesel lapsena tavatses teha. „Kõik lähevad täna välja. See on viimane nädalavahetus, enne kui kool jälle pihta hakkab.“

„Jah, kuid sa teadsid seda.“ Kuupäev pole kunagi muutunud – tööpüha nädalavahetuse reedesel õhtul, kaks perekonda, Westporti lõunapoolsem rand. Kui nad olid väikesed, võtsime kaasa ämbrid ja kühvliid, väikesed surfilauad ja tuulelohed, tegime sellest tore päeva, mis oli pühendatud lastele. Ajast, mil kõik lapsed on saanud teismelisteks, oleme läinud tagasi õhtuse ürituse juurde – rannatoolid ja rätikud, krõpsud ja dipikaste, jahuti jookidega ning burgerid, mis on tehtud ühel piknikuala grillil.

Kuid see on siiani tähtis. See tundub siiani olevat minu kalendri tähtsaim sündmus, isegi – kui ma ei ole nüüd liialt melodramaatiline – minu elu tähtsaim osa. Kui kõik muu tundub nõrk ja ebakindel, kui lapsed valmistuvad kodust lahkuma ja abikaasad muutuvad vaikivateks ja tigidateks, kui vanemad jäävad haigeks ja sõbrad triivivad eemale, on ikka veel see – õhtu tähtede all, meeldetuletus kõigest sellest, mis minu elus on head. Minu pere, lapsed ja parim sõber.

Mõte sellest, et Finn ei tule, et ta *valib* mitte tulla... paneb mu südame valutama ja kõhus keerama. Annan endast parima, et tulla toime mõttega, et ta läheb aasta pärast ülikooli – Michael räägib alata, et ta peab oma sisseastumistaotlustega alustama –, kuid ma ei ole

veel valmis, et meie pereelu muutub. Või vähemasti lõpeb mingil viisil. Ja ma ei saa Rose'ile pettumust valmistada; me oleme olnud parimad sõbrad alates ajast, mil kohtusime beebigrupis nimega Emme ja Mina, kui Finn ja Bella alles tited olid. Rose oli unustanud mähkmekoti kaasa võtta ja Bellal oli väga mähkmevahetust vaja olnud, sest ta pani kogu ruumi haisema. Andsin talle kõik vajaliku ja tundsin Rose'i pärast natukene piinlikkust, kuid tal oli teiste emade kirtsus ninadest ja nende silmist paistva halvustava hinnangu pärast olnud täiesti ükskõik. *Mil-line ema ei võta Emme ja Minu tundi mähkmekotti kaasa?* Olles olnud ema vaid kuus kuud, olin juba aru saanud, kui muret täis võib olla lapsevanema maailm, kui kiired ja läbilõikavad võivad olla teiste naiste hinnangud ja nende endi oletatav paremus. Vähemalt nii mulle tundus, aga samas, ma olen alati olnud otsusekindel tegemaks kõike õigesti, ja samaväärselt kartnud, et ma ei tee seda.

„Noh, sa tulid igatahes ettevalmistunult, kas pole?“ oli Rose rõõmsameelselt kommenteerinud, kui talle paki orgaanilisi beebisalvrätikuid (nahale õrnemad) ja loodussõbraliku mähkme (mitte nii efektiivne kui Pampers või Huggies, aga siiski) ulatasin. „Ma unustan alati sellised asjad maha. Ja me plaanisime ainult ühe tunni väljas olla, aga beebid oskavad oma kakamisi hästi ajastada, kas pole?“ Ta pööritas silmi ja pühkis Bella tagumikku murettekitavalt suure hoolimatusega, arvestades ülesande iseloomu. „Hea, et ma sinuga tutvusin.“

See lihtne lause pitseeris kuidagiviisi meie sõpruse; Rose hakkas oma ülevoolaval moel kohtlema mind nii, nagu oleksime juba ammu parimad sõbrad olnud, tõmmates mind kergesti oma orbiidile, ja mul oli rohkem kui hea meel temaga koos tiirelda. Ma pole sõprade leidmises kunagi eriti hea olnud; ma olen liiga ettevaatlik, liiga vaikne, ja seetõttu oli see, et Rose mind oma üsna hoolimatu tiiva alla võttis, täielik õnnistus. Olen alati talle tänulik olnud.

Ma ei saa teda nüüd alt vedada.

„Finn, see võib meil koos Rossidega viimane grill olla,“ ütlen talle taas ja panen kartulisalati külmkappi punase kapsasalati kõrvale, mille täna hommikul olin teinud. „Kui sina ja Bella juba ülikoolis olete...“